

IV

Quintiliám, keserült tavaszom, csupa szárny s fuvalom volt:
sóhaj, finom sejtés, kis árny... Ellebegett a folyón,
s Orpheusát odahagyta a baccháns fényteli nyárnak:
szaggassa szét, hadd tépje száz vad szerelemmel a vágy,
s rossz szeretők raja... Ősz lett. Portia szállt le szivembe:
vállamra hullt bolondosan – lenge levélke pörög
úgy, mielőtt tovaröppen a szél keze közt, hogy örökre
morzsolja össze más idők mély tenyerében a kéj.
Most Tertullia gyűjt tüzet: égeti lelkem a testén...
Talán a tél lopózkodik, s máris a fagy közeleg?...
Fuss, Tertullia, szíts szenelőt, tölts massicusit még –
feküdj reám, míg meghalok, jaj, melegíts, szerelem!

V

Meghalsz, Mnemosyne fátyla fed el,
majd feledésbe megy
arcod s verseid is – senki se vár,
senki se vágyik a
hangod hallani már... Taenaros ős
titkai közt lebegsz,
sajgó semmibe tűnsz, léha kis árny –
s nem lehet ott sosem
játszani, tán soha.

Kovács András Ferenc műfordításai

Molnár Miklós

IBN KARAFFA EVANGÉLIUMA

„Egy hátsó-eurázsiai kisvárosban volt egyszer egy ember: a bolsevik birodalom helyi kormányzóságának lánctalpakkal alattvalóvá simított polgára, lelkeit vesztett lelkész, elcsapott néptanító, földjétől megfosztott szőlősgazda. Akarom mondani, uralkodott egyszer egy világbíró nagy király, úgy hívták, hogy Nagy Fülöp. Az a hír járja róla, hogy hatalmas volt, feddhetetlen és bőkezű, igazságos és magasztos. (A nem általa fakasztott és ellenőrzött forrásokból szivárgó hírek szerint viszont könyörtelen, véreskezű zsarnok volt; úgy gondolta például, hogy nem uralkodhat biztonságban, csak ha

valamennyi testvérét megöleti. Ezt a gondolati eidoszt bérgyilkosok töltötték meg matériával: ein Mann, ein Wort, némán, teleológiai egységben.) Bérelt történetírók garbadája bizonygatja: testének szépségét, gondolkodásának emelkedettségét, tetteinek nemességét tekintve tökéletesnek kell őt mondanunk. Hatalma és gazdagsága a hagyomány szerint sok más királyét túlszárnyalta. Ennek a királynak olyan gyönyörű felesége volt, hogy női szépségben sohasem akadt párja: akik valaha közéről vagy távolról megpillanthatták és róla beszámolhattak, mind ezt tanúsítják. Birgitta, a termetre, ábrázatra s a szépségben keresett minden dolgokra nézve ritka híres királynő a tiszta asszonyiság színe-virága, a legkiválóbb erények gyémántja volt; becsülete tiszta, mint a tükör, mert holtáig őrizkedett mindattól az állhatatlanságtól és romlottságtól, ami oly sok asszony szívében fészket ver. (Az ellenkező értelmű krónikákat Fülöp íráskurkászai rendre felkutatják, a krónikák szövegét kivakarják, módosítják vagy éppen séggel meg is semmisítik.)

Az istenek, így a történetíró, fiúgyermekkel ajándékozták meg a királyt és a királynőt, az egész kozmosz örökösével és meghódoltatójával; a nemes gyermek a Sándor nevet kapta. Egy hagyomány szerint a királynét deus ignipotens kakas vagy kígyó ejtette teherbe. A ma élő hatalmasok közül senki sem uralkodik oly végtelen tágasságok fölött, mint a maga idejében ez a Sándor. Bőre kellemes illatot árasztott, szájának és egész testének jó illata ruháit is átjárta. Teste tüzes volt – talán ez tette hajlamossá az ivásra, és ez okozta indulatosságát is. A tagjaiban ékes, természetben díszes királyfi, így a rege, szeretetben, szépségben és erényességben cseperedett, és semmi sem hiányzott belőle, amit nemes királyi magzattól megkívánhatunk. (*Vagyis tizenhárom esztendő koromra vad, rakoncátlan, részegeskedő suhanccá nőttem volna; legkedvesebb szórakozásom: hogy szelídíthetetlennek tartott lovakat törjek nyereg alá. Olyan mező ez a történet, melyre kicsapom, aztán megjáratom, meglegeltetem jó atyámat: a lelkeit vesztett lelkészt, elcsapott néptanítót, földjétől megfosztott szőlősgazdát.*)

Hogy Sándor tudós oktatásban és lovagi nevelésben részesülhessen, elhatároztam, hogy iskolába adom. Nagyralátó terveket szövögettem egyszülött fiam felől. Tanítását nem akartam mindenestül zeneoktatókra és költőkre bízni, magamhoz hívtam hát a leghiresebb és legnagyobb tudású filozófust. Nagy tudományú, gáncstalan férfiút, tisztos korú tanítómestert szegődtettem Sándor mellé, a messze földön híres bölcslő, Karaffa József személyében. Így szóltam a filozófhhoz: – Magiszterem, becsvágy, virtus, erős kéz, szervező művészet legyenek vezérlő eszméid! Gyermekünket okítva, már ifjan tedd őt bölccsé! – Mindenben óhajod szerint fogok cselekedni! – mondta Karaffa, aki a teljes bölcsesség birtokosa volt, olyannyira, hogy mindmáig, és az eljövendőkből nemkülönb, az egész világ az ő szellemének kincseiből él. – Úgy fogom tanítani a gyermeket, hogy az arany közép, lehetőség és illendőség szerint virtusra, megbecsülésre és tekintélyre törekedjék, és minden dologba beavatom, amire a világban szüksége lesz. – Így válaszoltam: – Jutalmad busás lesz, bölcs magiszter! – Ígéretem már csak azért is kecsesítő muzsika lehetett a mester fülének, mert épp akkoriban sikerült fegyveres hódítással hatalmas arany- és uránbányák birtokába jutnom.

Az uralkodó palotája előtt gyönyörű gyümölcsös állott: az Ordaskert – ennek szélén pedig egy pompás kis kastély. (A gyönyörű gyümölcsös: néhány dió-, szilva- és barackfa; a pompás kis kastély: tehénistállóhoz ragasztott nyári konyha.) Azt mondta a király: – Magiszterem, vedd birtokodba a kastélyt gyermekünk s tenmagad, valamint a szolgálatodra rendelt személyzet számára! – És nem volt szemernyi haladék sem. Karaffa József nyomban gondjaiba vette a fiút, és első leckeként, palatáblán pala-

vesszővel, megismertette vele az *a ~ b d g r s sz* betűket. Sándornak eleinte egyáltalán nem volt ínyére, hogy iskolamester járma alá került. Ámde hamarost igen sok beléplántálódott mesterének tudományából, mert értelme gyors és fogékony volt: hetvenhatedhét országban sem lehetne nálánál eszesebb hasonló királyi deákocskát találni. De aztán, írták a történetírók, sajnálatosképp megfosztotta őt értelmétől és szorgalmától az irgalmatlan szerelem.

A királynő egy szobalányt tartott maga körül, akiről azt regélik a sokrétegű krónikák: orcája és termete olyan szép volt, hogy belékáprázott a szeme, aki csak rátekinthet. A női szépség minden szakértője azt mondta róla, hogy tökéletes, és minden díjra méltó. Előkelő nemzetségből származott, az egész világ örvendezett lényének. Szemnek-szívnek ez a gyönyörűsége tehát a királynő komornája volt, és úgy hívták: Anna. (Amiről a szövegvakaró nem tud: nincs írás, ami ne *jóváírás* volna; hogy minden írás: *evangélium*, minden írás apológia, azaz *apollói csóktan*.)

A palimpszesztusnak ezen a részén jól olvasható egy másik szöveg is: eszerint mivel egymást örökké sakkban tartó családi játszánkban folyvást a derék, takaros kislányt játszottam, mindig el kellett hallgatnom, vakarnom, hazudnom kannibáli gyöngéd-ségű anyám és apám elől az életemet. Családi játszánkban az volt a vezérlő ideája: sohase a valóságot, mindig csak nippédeni mását, pontosabban helyettesítőjét, kényelmeset, puhát, lágyat. Szüleim és én csücsörítve és csicseregve terrorizáltuk egymást; otthonunkban mindig tisztára volt porolva és kefélve annak a szőnyegnek a látható felszíne, amely alá besöpörtük az életünket, írja ez a másik szöveg.

A hazugságra vonatkozó társadalmi parancs mibennünk bensővé vált, zsigeri felszólítássá, egyetemes viselkedésnormává: mint arany közép, lehetőség és illendőség. Ellenőrizni magunkat, ellenőrizni a másikat! A léttelenség – biztonság! Körpályán repültünk valótlanságaink szőnyegén; nettül és flottul működött a rendszer, a fortélyos rettegek rendszere, melyben eltitkoltuk, mintegy betiltottuk magunkat és a másikat, származásunkat, személyes és családi történetünket. Egymástól való rettegésünk fenntartásának számos biztosítéka volt, ezek tüzetes gondozása kategorikus imperatívusszá nőtt. »Fulladórohamot kapok, ha...«; »Szivinfarktusom lesz, ha...«; »Elkurvulok, ha...«; »A te történeted az én ellenségem«; »Nem akarunk tudomást szerezeni arról, hogy netán nem vagy derék kislány«; »Nem akarok tudni arról, hogy a te fajtád az én fajtámat deportálta és deportáltatta«; »Nem vagyok hajlandó tudomásul venni, hogy te *ahhoz* a fajtához tartoznál«; »Nem veszek tudomást arról, hogy évtizedek óta agonizáltok«.

Üvöltött bennünk az elfojtott beszéd némasága. Mintha büntetésből éltünk volna, belénk épített titkosrendőrök parancsainak engedelmeskedve. Valamikori rettenetes, elmondhatatlan bűnökért vezekeltünk. Ebben a történetektől megfosztott tényezetben cseperedtem föl: szüleim és én annyit hazudtunk, hogy szinte sterilizáltuk egymást. *Sem/semek* közé szorítva, dimenziótlanul vergődöttünk. Szenvedtünk és szenvedtettünk, személytelenül, anélkül, hogy ráocsúdhattunk volna nyomorúságunk mibenlétére. *Es leidet* – ebbe voltunk bepréselve.

Hazugságtrecemből meg-megszöktem, serdülésem óta egyre szisztematikusabban: vertem anyámat (»addig üsd anyádat, amíg meleg«), titkos naplót írtam, nyugati országokban utaztam, elhagyott temetőket fényképeztem, hasist szívtam; intellektuális közösülésekről, transzcendens szeretőről ábrándoztam, közben egy stájer apácakolostor kertjében csalánnal verdestem a csiklómat. »Én vétkem, én igen nagy vétkem, mondd meg nékem: ki a legszebb a vidéken?« Misztikus szertartásokon vettem részt, melyek önkivületi állapotba juttattak. Titkosnak, tilalmasnak, másnak szerettem hinni

magamat, békába rekesztett hercegnőként oda akartam felszárnyalni, ahova csak kiválasztottak juthatnak el. Úgy próbáltam enni, inni, öltözködni, ahogy *exkluzív* nőhöz méltónak képzeltem, írja ez a szöveg.

Számomra nem létezhetett valóság, ami észlelhető és birtokba vehető, mert valóságomat, önmagam megismerését tilalmak illették, az önészlelés, a valóságban létezés tabuvá ütődött. Legeslegfőbb tabu azonban a *szar* volt a mi sterilizált porcelánzugolyunkban: a szar, amibe a nagypapa, évekig tartó bélrenyheség és inkonzisztencia, ott-honunk teleszarása után, valóságosan belefűlt. Gyakran úgy rémlett, családkban a nagypapa volt az utolsó, akinek köze lehetett a valósághoz, az utolsó, aki *valóságot termelt*. Minálunk a *szar* hovatovább mindannak metaforája lett, ami szabálytalan, rendellenes, törvényen kívüli, tilalmas, kerítésszagató, hézagütő, faldöntő, torlaszromboló, később pedig jelképe lett mindannak, ami önmaga ura, mindannak, ami/aki önmagában és önmagának való elegendősége folytán megszabadult az összes szükséglettől, megvált minden kényszertől, vagyis nem része semmilyen államnak, írja a szöveg. Szüleim néma diskurzusában ily módon mindig a szarról volt szó, annak lettek ők életfogytos túsza. Szarral töltött neutronbombán döglödtünk, vagyis benne inkább. Sohasem tudtam formáztat szarni, mindig fostam. Családom számára az *alfabéta* titka, amit mindegyikünk kivakarni, módosítani vagy éppenséggel megsemmisíteni iparkodott: *szar* és *basz* "s és *szabads* "g. E triász szenvedő nyomorultjai, írja ez az írás, egyre elkerülhetetlenebbül, egyre kényszeresebben használva bizonyos metaforákat: egy történetétől/történeteitől megfosztott korszak és földrész eseti bűnbakjai, balekjai; ez a ménage à trois: a korszak kényszermodellje, működési sémája. Áldozatuk egyszermind *jóváírás* is. Ez a korszak, ezen a földrészen, óhatatlanul be kellett hogy következék: az önmaga ellen forduló *írás* szükséges *stáció*jaként. Ha nincsenek valóságos történetek, írja ez a láthatóvá tett szöveg, a valóságnak nincsenek következményei, nincs felelősség, hanem álmodozás van, képzelgés és csapongás és felelőtlenység és szorongás és iszony van; *tiszta* tükör előtt eljátszott pózok, szereplési viselkedés, fellengzés, kihívó viselkedés és azonnali behódolás, agresszív önmutogatás, önbüntetések, pánik, hisztéria.

Valóságot termelni így lehetetlen, gondolhatta Anna, és korosodó szülei elől, az ő tudtuk nélkül Fülöp király udvarába menekült, hogy történeteket hódítson magának. A sihederré serdült Sándor forró szerelemre lobbant iránta. Érzékeinek zavarodottságában folyton azon járt az esze, hogyan is enyhíthetne kissé vágyakozásának terhén. Befellegzett a tanulásnak mindenestül: egyre csak a leány után leskelődött, és hozzá sóvárogva, az ő nevét nyögdécselve szerzett magának maglóvellést titkos helyeken, napjában tucatszor is. Ha seholy sem bukkanhatott a lányka nyomára, a legnagyobb nyugtalanság jelei mutatkoztak rajta. Szinte nyavalyatörősnek vélte mindenki. Lángolva emésztődött a szeretett leány után, gondolataiban már számtalanszor egyesültek. Aki maga is szerelemtől szorongattatva érzi magát, felfoghatja, milyen állapotban volt.

Sándor a szenvedély mártírjává lett, írja az apologetikus szerző; egyáltalán nem tudta már, mit kezdjen magával. Az apologeta szerint ezer évben nem tesz nagyobb erőszakot férfiszíven a szerelem, mint akkor a Sándorén. Bárhol járt: vadat hajszolt, lovagi mesterségben gyakorolta tagjait, zacskóját vagy beleit ürítette – akár állt, akár ült, akár feküdt, mind éberem, mind álmodva örökké a gyönyörű, mámorító Anna volt szívében.

Sokáig így folyt a dolog. Minél sűrűbben láthatta, annál közelebb férközött a szépséges kicsikéhez. Szeretete mindennap nagyobbodott. Addig-addig környékezte, míg nem a leányon is erőt vett a szerelem. Midőn Sándor a hozzája való szeretetét megje-

lenté néki, a tűzről pattant Annácska ráébredt, hogy szenvedélyesen kívánja az ifjút. És mert Sándor oly hevesen, oly állhatatosan kérlete, majd zsarolta és fenyegette, megígérte neki, hogy éjszaka várni fogja az Ordaskert egy kies helyén.

Ily módon adtak találkát egymásnak: csókot váltottak, fölfedték testüket, a csiklandós, lágy fűágyban szerették egymást szerelemmel. Ettől kezdve egymás hűséges szerelmi pajtásaivá lettek, és valahányszor csak szerét ejthették az együttlétnek, különböző különféle furfangos pozitúrákban, leleményesnél leleményesebb módokon, a legnagyobb gyönyörök közepette újult meg szerelmük és vágyakozásuk. *Más szóval* Anna kétségbeesetten, mániákusan személyiségeket, maszkokat, alkalmi szerepeket rögtönzött magának, Sándor rovására, ámitására, épülésére, saját semmijének leplezésére. Az örökös izgatottságtól és izgatástól izzott maskulin hisztérika tele volt pózollással, affektálással, nyafka világpolgár-hőzöngéssel. Miközben ölelkeztek, gyermeki csodálkozással figyelt; elsősorban önmagát figyelte: azt, ahogyan Sándor ölelését fogadja. Tapasztalásai ekként megkettőződtek. Remegő szavakkal, félmondatokkal közvetítette magának és társának, mintha sporteseményről tudósítana, szeretkezésük fejleményeit. »Jé, én most baszok«, »ó, én most nagyon boldog vagyok«, »emberek, én most minden valószínűség szerint élvezek«; leginkább azonban arra ügyelt, nehogy teherbe essen, s nehogy túlon túl hangosra sikeredjék társának kéjhörgése.

Eleinte nem tudott feloldódni bennem; ritkán érezhettem, hogy eléggé tettem volna. Úgy rémlett, titkosrendőr posztol a pinájában. Szilajul szerettem: erőszakosan, mintha csikót törtem volna nyereg alá. Anna tüzelt, sziporkázott, ragyogott – de sohasem alélt: azt nem tudta színlelni. Mintha mindig résen lett volna. »Rohad az agyam«, »sohasem éltem«, »én mindig egyedül voltam«, mondta, másszor meg erősödött, hogy tud élni, hogy szabad, és hogy megtanult szeretni. Valahogy mindkét esetben igazat mondott, bár hazudott állandóan. *Bár* – vagy inkább *tehát*. Jelenlétével besugározta, fölhevítette és gúzsba kötötte az életemet. Ha viszont (= *tehát*) autisztikumába gubózott, olyankor gyötört és gyötörtette magát; fölverte és magára uszította a mélyemben szunnyadó szörnyeket. Tele kalandvággyal, izgágasággal – erőinek nagyrahorgadásakor röpitett minden vele levőt, fel a magasba. »Milyen üde, milyen friss! Csupa képtelenség.« Üde, friss és képtelen, mint újonnan kiállított elmeorvosi diploma egy hiéna gyomrában. Az éppen-ilyenség lehengerlő igaza, csodája, cáfolhatatlansága, kikezdehetlensége. Nárcizmusom asszisztensnöje?, írja ez az ekritúra. Egy alkalommal kigyó tekeredett elő Anna szájából, ugatásra fakadt, szart okádott, majd lánggra lobbant és porrá égett.

E pajtáskodás nem maradhatott rejtve az iskolamester előtt. Tanítványának szerelembe habarodása miatt veszélybe került az ő magasztos műve. Szolgákat bízott meg tehát az ifjú figyelésével. »Követni! Ellenőrizni! Lehallgatni! Kompromittálni!« Így mindent ki is derített. Igen hevesen megdorgálta Sándort, szidalmakkal és ütlegekkel illette, és éjjel-nappal szigorúan ügyelt minden lépésére. »Bízzál, fiam, mert világraszóló tetteket fogsz cselekedni, és ez sok izzadságot és fáradságot szerez majd a dicséretedet megéneklő költőknek és zeneszerzőknek!« Százféléképpen törekedett elverni elméjét a lányról, ám fikarcnyi foganat nélkül: mihelyt kerekét oldhatott, korai vagy kései órán, a királyi siheder azonmód szerelmeséhez inalt, hogy gyönyörűségüket leljék egymás karjai között. A bilincsek, melyeket a könyörtelen szerelem korábban rájuk vert, immár szétpattantak: szívük és érveik a kitanult gyönyörök édenébe röpitették őket. (Zajtalan és láthatatlan mikrofonok meg kamerák voltak üzekedéseik fullencsei és kukkancsai.)

A magiszter megbotránkozott és haragra gerjedt. Uralkodójához ment, és fölfedte, hogy az ifjú tetőtől talpig belebódult a királynő személye körüli legbenső szolgálatot teljesítő komornába. Mikor a király erélyesen megfedte a lányt, az így védekezett: – Felséges uram, nem vagyok bűnös abban, amivel vádolsz. A királynő ismer engem: rosszat cselekednem természetem ellen való. – És mivel a királyfi elcsábításában való ártatlanságát számolatlan esküvéssel erősítette, és mert maga a királynő is közbenjárt érdekében, a király újra kegyébe fogadta Annát. A filozófus hallgatott a leány terhére valló hang- és képszalagokról, akárcsak arról, hogy az udvar, sőt az egész állam minden tevékenységét ellenőrizte, és titkos figyelmébe vonta magát a királyt is. Amicus Plato, sed magis amica securitas. Így méltán harapózhatott benne gigászivá az a meggyőződés, hogy az állam a legfőbb jó.

Az államot totálisan ellenőrizni próbáló titkosrendőr omnipotenssé fuvalkodó tudatában az állam: *ő maga*; a titkosrendőr, az összes írások grammatikusa mindenek felett áll. Caesar non est supra grammaticos. Mivelhogy minden történet az övé, minden történetet ő oroz el, ő sajátít ki, voltaképp csakugyan ő az állam; akinek viszont nincs saját, azaz ki nem sajátított története, az maga sincsen, az maga a semmi, a sterillé szikkasztott statisztikai adalék, nulla az n-edik hatványon. Az ellenőrzött állampolgár, gondolja a titkosrendőr, ki van vonva a létezésből. Ekkor az a délibábos ideája támadhat a titkosrendőrnek, mely arany közép, lehetőség és illendőség szerint vezérli aztán, hogy ő a történés, a *devenir* disszeminátora, hogy a történetek létrehozása az ő egyéni kiválósága, az ő kizárólagos privilégiuma, csak őt illető társadalmi megbízatás és cselekvés – melyből, e tevékenység kibimbózásakor, írja a filozófus, *ille philosophus*, közösségi gyönyör fakad. Ámde mert a titkosrendőrnek csakis kisajátított történetei vannak, azazhogy a titkosrendőr csak a kivakarásban, a módosításban vagy éppenséggel a megsemmisítésben leledzik, valójában ő maga történetelen, így aztán nem is létezik: tehát ő a legfenyegetőbb, legtátongóbb úr; olyan csiraállapotú semmi, ami totális semmire, semmizésre, semmisítésre tör. A titkosrendőrnek másrészt metafizikai hivatása van. *Aszar* megbűvöltje és elkötelezettje ő. *A titok*, ami a titkosrendőr létének oka: maga a szar. A *titkosrendőr*, a *rendőr* arra hivatott, hogy eltüntetője legyen a szarnak mint olyannak, a magánvaló szarnak: eltakarítsa, elfedje, tilalmazza és büntesse a szart. Ő a szar jóváírója – úgyszólván evangélistája.

Ettől fogva a szépséges szobalányt örökös bánat kinozta szerelmes pajtásának hiányától. Erői megfogyatkoztak, összes vidámsága elillant. Mindkettejüket ádázul szem előtt tartották, többé nem lehetett találkozniok. Az édes kis szépség nem kaphatott ezután gyógyírt megsebzett szívének fájdalmára az ő Sándorától; nem apolgothatta apologétáját.

Magam nálánál is többet gyötrődtem talán. Fájdalomtól sajgott minden porcikám, mert elrabolták tőlem szerelmesemet. Haragtól fortyogva kuksoltam az iskolapadban, és morogtam, mint a medve. Hol ide, hol oda kapdostam, elmémet elhomályosította a szenvedély. Preceptorom hiába ösztökélt: »Ne kapkodj ide-oda, ne erőlködjél, Sándor, hanem szabad lélekkel, mint férfi, mint polgár, mint halandó lény tekintsd a világ dolgait!« A vágyakozás kinyjai egyre csak sorvasztották Annácskámát. Pompázatos virágszálam megtelt keserűséggel: őt is porba sújtotta a megpróbáltatás. Meghódította szívét az ellenállhatatlan szerelem [*idegen kezű betoldás*: azazhogy gerincre vágta magát előttem, mint egy markotányosnő], és most a tanítómester közbenjárására foganatósított királyi tiltás erőszakosan elorozta lelkének békéjét. Se önnönmagával, se a körötte lévőkkel nem tudott úgy törődni, mint korábban, reménység, félelem és harag

háborgatván elméjét. Ami azelőtt mulattatta, arra most rá se hederített. Édes, szépséges, szenvedélyes Annám immár egyetlen célt ismert: szívében csupán arra vágyott, hogy újra egyesülhessen velem, illetve, alcél gyanánt: hogy megtorolhassa szenvedéseit az őszbe csavarodott fejű, mindenek által bölcsként tisztelt tanítómesteren. Én azonban a magamon vett győzelmet uralkodóibb erénynek tartván bármily ellenség legyőzésénél, nem kerestem többé Anna társaságát. Mikor az ő csalfa szépségét szembeállítottam a magam önmérsékletének szépségével, úgy mentem el mellette, mint élettelen kőszobor mellett. Ha nem volnék Sándor – *ha megúszhattam volna!* –, nem szeretnék Anna lenni, gondoltam. Inkább lennék titkosrendőr vagy garnélarák. *Aut custos secretus aut nihil.*

Hallga csak, írja a krónikás, miként látott dologhoz Anna, a fényes naphoz hasonlatos! A leányházba ment, és mit sem sejtve a parányi rejtett tévékameráról, *történetesen* sorban rájuk hajigálta levetett ruhácskáit, azután megkenekedett mósuszolajjal, uszályos selyemruhába bújtatta karcsú testét, föléje pedig hermelinprémet öltött. A tiszta fehérbe öltözött Anna, írja a nótárius, bűvöletes képet mutatott, elhíhetitek! Fejére arany homlokpántot illesztett, finomat, keskenyet, mesterien megmunkáltat. Metszett és metszetlen drágakövek ékesítették a pántot, tündöklő apró kövek, a legjobbak, amiket a glóbusz Fülöp király által ellenőrzött részén csak találni lehetett: smaragd és cirkon, zafir és kalcedon, pompásan elhintve. Aranyművesi művészet és bölcsesség soha nem helyezett el pazarabbul ékköveket, mint az ő homlokpántját. A szerelmes leány káprázatosan feldíszítette hát magát, majd tükröt vett elő, és gondosan megvizsgálta: jól illik-e mindez orcájához, nincsen-e igazítanivaló. De mindent – öltözéket és ékszert – rendjén lévőnek talált, ahogy ebben a történetben olvashatjuk. A tükrő meg is szólalt, szökő ütemben:

*Anyád ha látna, megpukkadna,
Apádat rögtön guta ütné meg:
Sehol sincs szebb tenálad, Anna,
Érted méltán hevült a herceg.*

Ekkor cipellő nélkül, mezitláb kiment a palota elé, az Ordaskertbe. Ében haja hosszú fürtökben folyt le, melyek, ahogy mozgott, vigály felhőként lebegtek széjjel. Lábai fehérebbek voltak a jégcseppnél, egyesebbek, mint a gyertyaszál, makulátlannok, egyetlen foltocska nélkül. Volt a közelben egy forrás: könnyeden, vidáman arrafelé lépkedett a kis kedves, lábacskaikat megnedvesítette a harmat. Lépései nem voltak se rövidek, se hosszúak, szép arányosan, magát egyenesen tartva, büszkén lépdegélt, mint a nemes sasmadár. Szemeit lesben ülő vadászsólyom módjára jártatta. E parázsló szemek [mínusz öt és fél dioptriás kontaktlencsék mögül] most vadászátra keltek; veszéyesen igézve cserkésztek, fontolgotva, eltökélten. Ahogy uszályát térde fölé emelve lépegetett, innen is, onnan is leszakított egy-egy szál virágot, és behullajtotta a ruhája ujjába. A napként sugárzó Anna mindezt azért cselekedte, hogy törbe csalja és elveszejtse Karaffa Józsefet, aki megfosztotta őt szerelmétől. Így szökdécselt a kincsecske serényen, mint a forgószél, a pázsiton át a kút felé.

Elmondhatatlan, cimborák, írja a történetíró, mennyi ravaszság lakozik az asszonyokban! Akinek néber szegődik a nyomába, nem menekedhet tőle, még ha föld alá: kazamatába, várbörtönbe, alkotóházba vagy fenevadak üregébe rejtekeznek is. Ezeket a dolgokat és még sok más rengetegszer föltalálták már az idők folyamán, de hogy

egyik szavamat a másikba öltsem, írja az evangélista, folytatom a történetet, ne maradjon függőben! (Mondani – semmiről nem lehet semmit. A könyvek áradása ezért nem tud véget érni.) A történet nem marad függőben, a történet független, önmagát folytatja. Alatta egy másik – kivakart, módosított vagy éppenséggel megsemmisített – történet, az alatt ismét csak egy, még régebbi, azaz még újabb történet, és így tovább, ad infinitum. A világ minden története összefügg egymással, egyetlen Möbius-tekercs, egyik történet nemzi a másikat, mint Ábrahám Izsákot, Izsák Jakabot, Jakab Júdát, folyvást bújócskázva Józsefíg, és rajta túl, írja egy titkos jelentés. Egy kibicsaklott gerincben, egy csámpás fogsorban, egyetlenegy kötőszóban új történetek, új történelem potenciája lappang. Történet adja lehetőségünket, *történetből vagyunk*. A sok könyv írásának ezért nincs utolja.

A szép Annácska *lehát* csábosan kikenve-kifelve a virágok közt táncikált; egyenes derékkal andalgott té és tova. Egyszer csak kikukucskált ablakából az agg iskolamester. Tekintete épp akkor esett a leányra, midőn ez megöblíté félig csupasz lábait a forrásvízben. Felettébb csudálatosnak találta a leány hajladozását. – Ej – gondolta –, mily szeretetreméltó, mily kedves, mily kellemes, mily gyöngéd teremtés! Boldog lehet az a férfiú, aki bölcs öregségében vele élhet! – Egyszerre hidegláz, aztán meg forróság öntötte el. Meglepte őt a szerelem, és gyámoltalanná tette. – Ne hasogass friss barázdát... – hebegte maga elé. A makulátlan lányka zöldellő hársfa alól lépett a mester ablaka alá, és maroknyi virágot vetett eléje, e szavakat szólván: – Mester, szerencse és tisztesség néked! Ha gyarapíthatnám boldogságodat, mérföldeket megjárnék örömet, akármily gyöngé volnék. – A mester így felelt: – Köszönet néked, édes-kedves leányka! Tebenned minden gyönyörűséget meglelhetni, amire férfiember vágyakozik ezen a világon. Kisasszonyka, kegyeskedjél könyörülni rajtam, szegényen, és jöjj be hajlékomba! Magunk leszünk kettecskén! – Közben ezt gondolta: »Mennydurrogató Zeuszra, nincs kotonom! És ha föl találom csinálni?«

Ekkor az édes, gyönyörűséges, hasonlíthatatlan nőke bejött hozzám. Letelepedett mellém, hófehéren sugározva, illatosan. Én ily szóra fakadtam: – Oda az eszem, oda az értelmem! Sok országbéli szép leányokat láttam, de egy sem fogható tehozád! Ajándékozz meg szerelmeddel! Kapsz húsz talentumot. Kevesled? Megnyitom előtted kincsesládámat: vehetsz belőle, mennyit csak akarsz. – A leány azonban tiltakozott: – Szavaid sértenek! Mit képzelsz felőlem, mester? – Szeretném, leányasszony, ha velem hálnál! – A leány felkiáltott: – Jaj nekem! Mester, hogyan is tehetném? Nem akarom ily balgán elveszíteni leányságomat! – Jól látta a szépséges, hogy teljességgel beléháborodtam. A falon most lovaglónyerget pillantván meg, így csicsergett az elbűvölő: – De igazán, ilyen szívességet csak szívességért cserébe adhatok. Vetkezzél pucérra, ezt kérem tőled, ereszkedj négykézláb, s hogyha szépen lehajolsz, finoman hátadra vetem a nyerget, és szádba gyeplőt illeszték, övecsém pompásan megteszi. Lovagolni akarok a hátadon! Ha csakugyan kedvelsz, megcselekszed, amire kérélek. Ne késlekedjél, tüstént lovagolni szeretnék a gyümölcsösben, a te hátadon! Nincsen senki is, ki észrevenne bennünket. – Közbevettem: – De hiszen én nem tudlak úgy hátamon hordozni, mint egy nyerges ló! – A leány azonban így felelt: – Bizony, hogy tudsz! Meglásd, szépen körbehajtlak, mintha ló volnál. Flastromként, hogy föl ne törjön hátad, vékony szület nyers számárhúst rakok a nyereg alá. Ha kedvemre teszel, ma éjjel megkapsz tőlem mindent, amit csak kívánsz. – Így társalkodtak, a történetíró szerint.

Látjátok, ugye, kérdezi a fabulátor, milyen furcsa merényletet agyalt ki megrablója ellen a kis Anna? A zabolázhatatlan szerelem, minden értelem bomlasztója, elúrhodott

az ősz hajú mesteren: – Szép kisasszony, kezedre adom magam, és teszem, amit parancsolsz, hogy azután enyém légy. – A vén bakocska, nosza, mindjárt lehányta magáról gönceit, és négykézláb ereszkedett. Az észbontó kicsike függén megragadta a nyeret, és a filozófus hátára helyezte. Lekanyarította válláról hermelinpalástját, kilépett selyemruhájából, és anyaszült meztelen hősünk hátán termett. Selyemövét zablaként a magiszter szájába adta, jobb kezével virágzó rózsagallyat suhogtatott lovaglópálca gyanánt. Lábacsájával kecsesen sarkantyúzva, ügetésre nógatta petyhüdt bőrrű, aszott zacskójú, ferde gerincű, ösztövér gebéjét, és huncut szerelmi dalocskát kezdett dudorászni:

*A kis kurva Birgitta
még el se hagyta anyja hasát,
a pináját már forgatta,
hogy megkóstolja apja faszát.*

A magiszter, látván, hogy a ledér szépecske akaróján kell ügetnie, nem tétovázott tovább: vére felforrósodván, négykézláb kúszva megindult arrafelé, amerre lovasa sarkallta – a leánya igaz szívbeli gyönyörűségére. Lihegve, harákolva, bukdácsolva, gúvadó szemmel kúszott a filozóf a gyümölcsfák alatt, hátán az őszibarack bőrű, rengő körte csecsű, porceláncésze-köldökű, sudár combú, harmatos biborcsiga pinájú leánytestecskével. A puella megcsapdosta a rózsággal lovának csikasz horpaszát, közben parányiakat sikkantott. Combjainak szorításával ösztönözte futásra: az öreg csődör vágatni kezdett, nyihogott és nyerített. Végtére elbődült, világga.

E pajzán, ámde, mint olvasható, *teleologikus* kilovaglászt az arany közép, lehetőség és illendőség cirkulusából észbe vették Birgitta királynő és egynémely udvarhölgyek. Csipkés tetőpárkány mögül figyelmezték a csudás jelenést – amint Anna délcegen filozofogol Karaffa József hátán. A látomány elámította, majd zengő vigasságra készítette a királynőt és kíséretét. Midőn az Ordaskert végére ért lovagoltában, Annácska kacagva leszökönt kacsiba paripája hátáról, és [kellemetlenül nyafogó, enyhén nazális hangján] így szólt: – Vén bolond, örökre tiéd e szégyen! Hetvenhét éved, ládd-e, hétre zsugorodott. Mert jó híremet és szerelmesemet eloroztad tőlem, vigyen el téged az ördög! – Hirtelen letérdelt a fűbe, szájon csókolta Józsefet, és megsimogatta az arcát. Felpattant aztán, magára kapta ruháit, és tehertelen szívvel tovalengett a palota felé. Fotómasinák kattogtak, pirinyó hangrögzitőkben diszkrétén surrogott a mágneses szalag.

– Megáll az ész... – dünnyögte József, ahogy föltápászkodott. – A fúria ugyanaz, mint a grácia.

A bohó história híre, feljegyzője szerint, eljutott az udvar minden zugába, tudomást szerzett róla a király és kísérete is [a kutya és a macska, tyúkok-kacsák meg az egy szem választási malac]. Megbosszulta tehát szenvedéseit az »édes kis«-nek mondott Annácska: egyetlen aktusban – melyből, e tevékenység kibimbózásakor, közösségi gyönyör fakadt – megbüntette, feláldozta és feloldozta szüleit: kilovagoltatta őket önmagából, legalább szellőzködésnyi időre; azaz megírt egy történetet, melyet semmilyen íráskurkász nem tud egykönnyen elvakarni vagy megsemmisíteni. Holott a történetnél semmi sem tőrékenyebb. Mivel minden történet tartalmazza kivakarásának, módosításának vagy éppen megsemmisítésének lehetőségét, legtöbb történet, mielőtt létrejöhetne, elvetél. A létezés, a létező: *mégis*-létezés és *mégis*-létező: zum Trutz és dafke és csak azért is; vakarás vakarás hátán. A történet a lét egyedüli hordozója, garanciája, űr-magja, a történettelenység: pusztulása. Az ego olyan eidosz, írja ez az írás, aminek a

történet a szervező matériája: *ein Mann, ein Wort*. A titkosrendőr, az *agent de la merde*, az íráskurkász tudja ezt; midőn beleskelődik, benyomul, beletehenkedik történeteinkbe, máris beléjük avatkozik, és szétdúlja őket; szétzilál, azaz kivakar, módosít vagy éppenséggel megsemmisít bennünket. De mert a lét: az önmagát gondoló szar, ezért hát mégiscsak a titkosrendőr az, aki garantálja a létet, ő a lét pásztora...

Ezen az éjszakán Anna azt álmodta, hogy kozmikus vihar támadt, és villámcsapás érte méhét: nagy lánggal lobogott, szinte betöltve a mindenséget, majd hirtelen kialudt. Nem találkozhatott többé kedvesével, királyi rendelésre másnap el kellett takarodnia az udvarból. Kénytelen kurva keresetre adta magát, és nyomorultan, undok kórságtól pusztult el külföldi bordélyban.

Illetve most is él.

Más szóval politikai menedéket kértem Svédországban. A hivatalnok azonban, aki a göteborgi rendőrségen ügyemet kivizsgálta, csúnya, szabálytalan fogsorom és hisztérikusan egzaltált viselkedésem miatt virtuális terroristát, vagy legalábbis, másállapottomból extrapolálva: a szociális köznyugalomra veszélyes, utódaimban ellenőrizhetetlen módon tovább burjánzó pszichopátát vélt fölfedezni bennem. Nem hitt nekem a Strindbergman-fattyú, mert nem volt történetem, aminek hihetett volna. Csöpögött a gyanakvás az igazságügyi történetszakértőből, a puritán meseinyencből, akinek vezéreszméje az lehetett, *juste milieu* és fészkes fene gyanánt: *A mesében higgy, ne a mesélőben*. Úgy ítélte meg, hogy mint nő, nem vagyok monász, tehát nem vagyok a világ-sokadalom *tiszta tükre*. A szégyentelenül nőgyűlölő hivatalnok, Weininger apostol evangéliumának zord hitvallója, olyan jegyzőkönyvet kotyvasztott egybe, melynek alapján a bevándorlási hivatal megalapozatlanak ítélte menedékjog iránti kérelmemet – vagyis törlésjel alá helyezte szülőföldem históriáját: eltakarította, elfedte, tilalmazta és megbüntette (*tehát* felfokozta hatékonyságát). Terhességemre való tekintet nélkül – a kurvák! rá se basztak, hogy tele vagyok! – kiutasítottak a svéd állam területéről.

»Nem öblíthetem térdig csupasz lábaimat a felségvizeitekben! Minő szerencse – gondoltam a göteborgi rendőrségi fogdán –, hogy nem látták meg gerincem ferdült-ségét, és hogy girbegurba gernyémben nem fedeztek föl a lényem kiteljesedése felé emelkedő olyan csíráállapotú intenciót, ami korántsem csak a svékus szociáljóllet szétrobbantására tör. Mert ha netán észreveszik gerincgurbaságomat, ki tudja, minek, főfőhátsó-eurázsiai boszorkának, a nyugati félteke potenciális megrontójának, a szarvas angyal: Belzebub kénkőves picsájú ágyasának kiálthattak volna ki! Jaj, de torkig vagyok ezzel a felirattal itt a falon:

Amit én eszem, nem étel.

Táplálékom: a múltó idő.

Följegyeztem, akárcsak ezt a másikat is – hasznát vehetem még:

A szelídített madár sóvárog.

A vad meg repül szabadon.»

»Engedjete ki! Pisilni kell. Telefonálni akarok. Éhes vagyok. Levelet akarok írni. Húgyzagú a pinám, meg akarok fürdeni. Mozartot akarok hallgatni. Vigyétek innen ezeket az AIDS-es pokrócokat! Eredeti magyar rostos őszibaracklevet kell innom, kü-

lönben elvetélek. Olvasnivalót kérek! Szarszag van. Itt mindennek szarszaga van. Fáj a hajam. Haza akarok menni, mert nélkülem nem tudnak meghalni a szüleim. Mivel a tevékenység jobb a puszta bírásnál, ezért ölni jobb, mint ölés tárgyául szolgálni. Meg kell ölnöm struldrugjaimat, hogy lehessen saját történetük – azaz mítoszuk. Nesztek, itt a puklim. Nektek adom a pókos térdemet is. Molotov-pukli – Molotov-pukedlivel!»

Sajgott a hátamban egy emlékdúc: ajak- és nyelvérintések, ujjbirizsgálások, simogatások tárolója. Ez a kaland nem igazán az enyém, rám kényszerített történet ez, nem az én otthonom ez az írás. Ami az enyém: a méhembem gyarapodó embrió, az iratlanban leledző történetellen kis lény, akinek rezzenéseit még alig észleltem. Az övé lettem – egy új nemzetség kútfejeként. Egy nézés az én otthonom, egymásba kapcsolódó szemek tekintete, érzéki behatolás, nem a *másik* maszkja mögé, nem önmagamba, hanem talán a látás legközepébe, abba a valamibe, ami lát; az egyedülvalóan közösbe. Az én történetem akkor történik, amikor behatolhatok a közös egyedülvalóba. Csak ennek a közös egyedülvalónak a centrumában történhet meg, hogy valóságot termeljek, és megszüljem magzatomat: azaz kiszarjam magamból.

»Milyen közel vagyok hozzád, az arcodhoz, a tekintetedhez!«

Fogva tartásom alatt az idő legnagyobb részét olvasással töltöttem: hazámban tiltott olvasmányt, egy paranoiás honfitársam *Sándor és József* című vaskos börtönnaplóját olvastam. Ráébredtem, hogy minden titkos napló: én vagyok. Belém van írva, mint jegyzőkönyvbe, a századok ocsmány története. Hiába törölöm és vakarom – nem tudom megsemmisíteni. Meg vagyok vele bélyegezve; gyermekemen is rajta ez a pecsét: meg sem született még, és már meg is halt. Mindent tudsz már, barboncás bubám. A létezés disszeminátora brutális kegyelemre választott ki bennünket: anyámat, Hübsch Edit irgalmas rendi ápolónővért, aki megúsza, méltán hihette legalábbis, a deportálást, és apámat, Fellegvári (születésekor még Flághellaneu) Igor hivatásos katonatisztet, majd tudószanatóriumi gondnokot, az interveniáló hadsereg géhás századosát, aki szibériai hadifogsággal kellett hogy lakoljon a história rá eső epizódjáért. A Duna-tájék ope-rettlibrettistája közös szövegkönyvbe sodorta őket, szükségszerű, elkerülhetetlen és beláthatatlan folyományként. Kettejük kései házassága anyámnak, megúszhatatlan életosztalékul, haláltábor, apámnak életfogytig nyúló hadifogolyláger, büntetésre és bűnhődésre. A száműzetés rovásaitól zsúfolt tudatukban sejtése sem derenghetett föl, miféle vonzások és választások törvényei munkáltak bennük; vezekelve és vezekeltetve, végzetesen gúzsba kötődtek. Gyakran kellett úgy éreznem: engem szinte csak azért nemzettek, hogy bennem gyűlölhessék és irthassák tovább egymást. Apám szuronnal és lángszórával állt őrt testem minden nyílásánál, így próbálva eltiltani a folytatódástól, attól, hogy új történettel legyek viselő, vagyis talán így óhajtván végét szakasztani tulajdon évezredes vesszőfutásának. Szülni fogok, faterkám! Nagyanyó leszel, Hübsch Edit!

Hús-egynéhány órás őrizetbe vételem után a SAS repülőtársaság menetrend szerinti utasgépére kellett szállnom, a marcona svéd államtól ajándékba rám lőcsölt toloncbilétával. Lépéseim nem voltak se rövidek, se hosszúak, szép arányosan, magamat egyenesen tartva, büszkén lépdeltem a szuperszonikus sasmadár felé. Felügyelő kíséretként két civil rendőr, egy férfi és egy nő gondoskodott róla, hogy csakugyan visszatérjek szülőhonom székvárosába. Női kísérom, a filigrán Birgit Axelsson együtt zokogott velem a rendőrségen, amikor felolvasták előttem a kiutasítási végzést. Úgy gondoltam, ezt a madárlátta zokogást magammal viszem szülőházamba, kényszerdeportálásom színhelyére – születendő gyermekemnek, mementóul. Szeretném gondját viselni ennek a zokogásnak. És gazdája szeretnék lenni minden holmimnak,

a körém gyűlő tárgyakkal: korábban nem tudtam figyelni rájuk, ezért kacatokká zül-
löttek a kezeim között. Pedig közös a lelkünk, erre is a göteborgi fogdán jöttem rá. És
a tárgyak látnak engem. Látják, hogy olyan szabad szeretnék lenni, mint egy isten
vagy egy macska. A tárgyak is macskák. A szar szaga: Isten szaga, a feltámadás szaga,
a halhatatlanság szaga...

Élni, azaz élni hagyni. Egyetlen történet van, maga a létezés. Talán titkosrendőri
beavatkozás folytán, a semmi elvakarásaként. Semmi sem, és létező is. *Sem/sem* és *is/is*:
az *egyszerre*, vagy inkább *vagy inkább*. El a kozmoszból soha semmi nem tűnik, el soha
semmi nem tüntethető. Egyetlen szellentés és egyetlen föllentés, egyetlen apró szar-
pötty sem oszlik szét nyomtalanul. Egy figyelmetlenségből leejtett teáskanna eltöré-
sének következményei az idők végtelenéig, a könyvek utoljáig gyűrűznek.

Egy héttel megcsúfoltatása után, felbőszülve a temérdek gúnyolódáson, az udvari
léhűtők csipkelődéseim, megelégtelve a fecsegések szűnni nem akaró áradatát, a böl-
cselet nagymestere, a titkosrendőrség feje egybecsomagolja könyveit, térképeit, kéz-
iratait, papírtekercseit, hang- és képszalagjait, állat- és növénygyűjteményét, ruháit,
aranyát, ezüstjét, összes portékáját, és titokban, éjnek évadján páncélgépkocsira ra-
katja. A vidéket keresztül-kasul szelő, kétoldalt muskétás strázsák, őrtornyok, vizes-
árok, aknazár és magasfeszültségű drótsövény övezte senki útján elrobog. Őt, a tit-
kosrendőr fejét, senki sem tartóztathatja fel. Eszelősen száguld páncélautóján, átgá-
zolja a drótsövények közé élve bejutott szerzeteseken, földmérőkön, leprásokon, zen-
dülőkön, szitkaikon, hörgéseiken, átkaikon, könyörgéseiken. »Mindent kivakarni! Át-
írni! Megsemmisíteni! Legelőször saját magunkat!«

Harmadnap egy Satarata nevű ismeretlen városba ér. Behúzódik egy városzéli
bunkerba, és remetei magányosságában *Anna sum* címmel tetemes könyvet, orfikus
bölcseleti kotorékot nyálaz össze, szép és alattomos asszonyi állatok gonosz praktikái-
ról, arról, hány dicső férfiút sebeztek efféle nőszemélyek holtra, s hogy aki csak szóba
ereszkedik velük, azt megfogják, mint halat a horog, madarat a háló, nyulat a kelepce,
musztángot a lasszó. Egyrészt – írja a titkosrendőrök feje – a némberek tekintete meg-
rontja az egész univerzumot, másrészt e tekintet magának az univerzumnak multi-
verzumot sóvárgó tekintete, azaz hogy a némberekből áradó csábitás magának a koz-
mosznak véges-végtelen öncsábitása. Harmadrészt hiába akarunk kevesebbet és ki-
sebbet botlani, mindenekelőtt őrizkedvén a kellemes érzésektől és a gyönyörtől, azt
képzelve ezenközben, hogy a sorscsapásokat legméltóbban az arany középutat járó,
feddhetetlen és *négyszögletű* férfiú fogja elviselni, mivelhogy azonban simogatás és fej-
be rúgás közt pofon, pofon és világvége közt megsemmisítőtábor, a jelen szöveg és a
fekete lyukká töppedő mindenség közt a párizs–lyoni gyorsvonat rézfaszú baglyot for-
mázó vécelehúzója az arany közép, lehetőség és illendőség – így hát a nyomorult, föl-
dönfutó elmészen, ki meg akar menekülni a mondott veszedelmektől, a világegyetem
fojtogató aporiáitól, a hátsó-eurázsiai porfészekben való sivár döglődéstől, semmi
más nem segít, csak ha kitepi magát a nő, a nőtermészetű lét öleléséből, és elbújik,
ahová éppen tud, patkánylyukba is akár, és végez magával, mert más ellenszer erre
nincs... Negyedrészlet ami elől menekülünk, annak foglyai is maradunk (ki a nyelv elől:
így). Ötödrészlet ha mindazt, ami kellemes és örömet szerző, mulandónak tekintjük,
fájdalmasnak tekintjük, lélek nélkülinek tekintjük, betegesnek tekintjük, ingatagnak
tekintjük, akkor megválnak a vágyakozástól; aki megválnak a vágyakozástól, megválnak
a halmozástól; aki megválnak a halmozástól, megválnak a szenvedéstől; aki megválnak a
szenvedéstől, megszabadulnak a születéstől, az öregedéstől és a haláltól, a szorongástól és

a kintől, a bánattól és a kétségbeeséstől. Hatodrészt írva vagyon, hogy *tehát* a hatalmas is retteg, hogy a tiszta asszonyiség színe-virága ócska ribanc, hogy aki gazdag és bőkezű, az tolvaj és gyilkos, hogy az ember: kakokagathosz, hogy a világbírónak semmije sincs, hogy a világ titkos kukkolója szartúró bogár, és a semmit kukkolja; hogy a világ a legnagyobb rossz, *kaka kakán*: Isten emészthetetlen anyagaiból, fel nem szivott emésztőnedveiből, levált hámsejtjeiből, fellázadt baktériumaiból és fáradt vizéből támadt. Hetedrészt *minden történet kútfeje* a gyalogságban létező nembeliség, a virtus nélküli, gömbölyded és feddésre méltó feminitás. Nyolcadrészt a kozmosz tüzéről pattant nő, a tátongó ágyékú asszony lovacskázni, lóvá tenni, lovagolni, lovaggá ütni, belelovalni, meglovasítani, kilovagolni, levesíteni, levelezni, levessé és levelessé tenni, lovasodni és lóésodni és lóvésitani vágyik. Kilencedrészt a férfi magja lövellni kíván: LÖV! LOVE! LÓVÉ! Tizedrészt asszonyé a mag, férfié a tátongás. Tizenegyedrészt *tehát* nincs *tehát*; fekete lovas és fekete leves: ugyanaz. Tizenkettedrészt a filozófia: magtalan tátongás. Tizenharmadrészt minden szavunk: himnusz. Tizennegyedrészt...”

– Most már kuss legyen, Fülöp! Kein Mann, kein Wort! Takarodó után tilos a pofázás és röhögés, országháborítók! – recsegi a nyitott júdásszembe a szolgálatos smasszer, és megdöngeti a zárkaajtót.

– Mit ugatsz, te faszszopó? – sziszegeti odabent könnyeit nyeldekelve Sándor, Fülöp rabtársa. – Tout est jeu.

– Jól mondja, kis fegyencem: játék minden – mondja odakint Karaffa, a szolgálatos smasszer. – A hatalmas szerelemnek – dúdolja puha, bársonyos baritonján, bele a cirkuslibe – megemésztő tüze bánt: te lehetsz írja sebemnek, gyönyörű kis tulipánt.

Üdvösséget nem óhajtván, mi titkosrendőrök ne kívánjunk tehát egyebet: kérjük a teljes életet, a jó halált és a megsemmisülést, és aztán megszűnünk a kéréstől, mind a históriától, mind a bujdosástól, mind a telhetetlen kívánság [itt abbamarad]

Vadász Géza

KATA SZÓKE PARÓKÁBAN...

Kata szóke parókában
fel s alá jár a szobában.
Három lépés a szoba,
negyedik a nyoszolya.

Katán csak egy papucs van,
így a legszebb, papucsban.
Mindjárt ölembe kapom,
nyoszolyánkra lerakom.